

Sygn. akt VII U 1405/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2018 r. w Warszawie

sprawy K. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania K. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

z dnia 21 września 2017 r. znak:(...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej K. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 września 2017 r. do 30 kwietnia 2019 r.,
2. przyznaje na rzecz adwokata A. J. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w W. przy ul. (...) lok. 32, kwotę 90,00 zł (dziewięćdziesiąt złotych zero groszy) plus stawka VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu i wyżej wymienioną kwotę nakazuje wypłacić z Kasy Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona K. W. w dniu 2 października 2017 roku złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział(...)w W. z dnia 21 września 2017 roku znak: (...) którą organ rentowy odmówił jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołująca wskazała, że decyzja nie uwzględnia jej aktualnego stanu zdrowia, który ciągle się pogarsza. Ponadto podkreśliła, że ze względu na zły stan zdrowia nie jest w stanie pracować fizycznie (odwołanie z dnia 2 października 2017 roku, k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. w odpowiedzi

na odwołanie z dnia 2 października 2017 roku wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy podniósł, że Komisja Lekarska ZUS w dniu 18 września 2017 roku nie stwierdziła, aby ubezpieczona była niezdolna do pracy. W związku z powyższym organ rentowy decyzją z 21 września 2017 roku odmówił ubezpieczonej prawa do renty (odpowiedź na odwołanie, k. 5 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. W. urodzona w dniu (...) pracowała ostatnio jako sprzątaczką w Powiatowym (...) im. M. E. A. w O. do dnia 31 marca 2014 roku (świadcstwo pracy – k. 27 tom I a.r.).

Dorabia na podstawie umowy zlecenie w salonie gier, gdzie siedzi i pilnuje salonu, jest to praca lekka. Pracuje około 4 godzin dziennie do 8 godzin tygodniowo, nie ma uregulowanych godzin pracy, czeka na telefon od szefa, który dzwoni i mówi kiedy i na ile godzin ma przyjść do pracy (zeznania odwołującej się K. W. - k. 37 – 38 a.s.).

Ubezpieczona pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 29 sierpnia 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2017 roku (decyzja z dnia 30 września 2015 roku – k. 77 tom I a.r., decyzja z dnia 10 marca 2016 roku – k. 123 tom I a.r., decyzja z dnia 23 sierpnia 2016 roku k. 169 tom I a.r., decyzja z dnia 15 marca 2017 roku – k. 233 tom I a.r.).

Odwołująca w dniu 14 lipca 2017 roku złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek z dnia 14 lipca 2017 roku k. 247 tom I a.r.).

W dniu 18 sierpnia 2017 roku zostało przeprowadzone badanie wnioskodawczyni przez lekarza orzecznika ZUS na podstawie, którego została uznana za zdolną do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 18 sierpnia 2017 roku – k. 249 tom I a.r.). Wobec wniesienia przez odwołującą sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, została zbadana w dniu 18 września 2017 roku przez komisję lekarską ZUS, która nie stwierdziła, aby ubezpieczona była niezdolna do pracy (orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 18 września 2017 roku k. 253 tom I a.r.).

W oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 18 września 2017 roku, organ rentowy wydał decyzję z dnia 21 września 2017 roku odmawiającą K. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja ZUS z dnia 21 września 2017 roku – k. 259 tom I a.r.).

Od przedmiotowej decyzji ubezpieczona złożyła odwołanie inicjujące niniejsze postępowanie sądowe.

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego na podstawie opinii biegłych sądowych oraz w oparciu o zebraną dokumentację medyczną ustalił, że w 2012 roku odwołująca miała pierwszą operację dyskopatii odcinka lędźwiowego kręgosłupa L5 – S1, nastąpiła okresowa poprawa, później powróciły bóle kręgosłupa z promieniowaniem do prawej nogi, która drętwiała. W 2014 roku K. W. przeszła kolejną operację odciażającą kanał kręgowy na poziomie odcinka L4 - L5. W 2016 roku ubezpieczona poddała się trzeciej operacji odcinka szyjnego kręgosłupa. Przeprowadzone przez biegłego ortopeda traumatologa badanie wykazało ograniczenie sprawności kręgosłupa wraz z objawami zespołu bólowego. Dolegliwości bólowe i upośledzenie sprawności się utrzymują pomimo intensywnego leczenia od 2012 roku i wymagają ponownych interwencji. Biegły neurolog zwrócił uwagę, że trzykrotne operacje które miała odwołująca przesuwają ją do leczenia ortopedycznego jako dominującego, wskazał także na pogorszenie zespołu bólowego korzeniowego o typie prawostronnej rwy kulszowej. Biegły ortopeda traumatolog stwierdził, że K. W. jest nadal częściowo niezdolna do pracy od zakończenia poprzednich świadczeń do dnia 30 kwietnia 2019 roku (opinia biegłego z zakresu neurologii i psychiatrii – k. 47 48 a.s., opinia biegłego ortopedy traumatologa – k. 59 – 61 a.s.).

K. W. cierpi na dolegliwości bólowe, codziennie przyjmuje leki przeciwbólowe, czasem nie jest w stanie wstać z łóżka z powodu silnego bólu, drętwieje jej prawa noga, nie jest w stanie wykonywać samodzielnie czynności związanych z prowadzeniem domu, takich jak sprząkanie, zakupy, często pomaga jej rodzina (zeznania świadka S. W. – k. 35 – 36 a.s., zeznania świadka P. W. – k. 36 a.s., zeznania świadka D. B. – k. 36 – 37 a.s., zeznania odwołującej się K. W. - k. 37 – 38 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych oraz aktach rentowych ubezpieczonej, zeznania świadków oraz odwołującej się, a także w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z dziedziny ortopedii traumatologii oraz neurologii i psychiatrii.

Zeznaniom świadków S. W., P. W. i D. B. Sąd dał wiarę w całości, ponieważ nie budziły żadnych zastrzeżeń, były wewnętrznie spójne i dzieliły ustalenia dokonane przez biegłych specjalistów odnośnie występującego u ubezpieczonej schorzenia oraz zespołu bólowego i konieczności dalszego leczenia. Zeznania odwołującej się również

stanowiły uzupełnienie stanu faktycznego, były zgodne z pozostałym materiałem dowodowym w postaci dokumentacji medycznej, dokumentacji znajdującej się w aktach organu rentowego oraz zeznaniami świadków.

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentów oraz jego zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie powołanych biegłych sądowych lekarzy specjalistów z dziedziny ortopedii traumatologii oraz neurologii i psychiatrii. Sąd oparł się przede wszystkim na opiniach biegłych specjalistów, albowiem dowody te pozwoliły na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występują w stanie zdrowia odwołującej. Uzyskane w ten sposób wiadomości specjalne Sąd uwzględnił w całości, ponieważ opinie biegłych wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki bezpośrednich badań odwołującej oraz w oparciu o zgromadzoną dokumentację medyczną. Opinie biegłych pozwoliły na ustalenie, czy odwołująca jest niezdolna do pracy.

Sąd miał na uwadze, że ostatecznie żadna ze stron nie wносиła uwag oraz nie kwestionowała opinii biegłych sądowych z zakresu: ortopedii traumatologii oraz neurologii i psychiatrii.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie K. W. d decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział (...) w W. z dnia 21 września 2017 roku, jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań niniejszej sprawy Sąd Okręgowy wskazuje, że elementem spornym postępowania było jednoznaczne określenie stanu zdrowia odwołującej i ustalenie, czy przysługuje jej prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.

Podstawą do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy jest przepis art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm., dalej: ustawa emerytalna) zgodnie z którym, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W powołanym przepisie określono zatem warunki konieczne do stwierdzenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione jest przede wszystkim od faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej).

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy emerytalnej, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia Lekarz Orzecznik ZUS. Od orzeczenia

Lekarza Orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja Lekarska rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy. Orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie Komisji Lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 1 pkt. 1 oraz art. 14 ust. 2a, 2e, 2f i ust. 3 ustawy emerytalnej).

W niniejszej sprawie organ rentowy podnosił, że odwołująca nie spełniła podstawowej przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, mianowicie nie jest niezdolna do pracy.

Badając istnienie pierwszej ze wskazanych przesłanek przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy ortopedy traumatologa i neurologa psychiatry, w celu ustalenia stanu zdrowia odwołującej.

Sąd Okręgowy, jako kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał materiał dowodowy w postaci opinii biegłych sądowych, albowiem opinie te pozwoliły na dokładne ustalenie charakteru i zakresu dysfunkcji jakie występują w organizmie odwołującej. Zdaniem Sądu opinie biegłych zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a biegli lekarze sporządzający opinie są specjalistami w swojej dziedzinie, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i doświadczenie zawodowe.

W ocenie Sądu, z treści tych opinii jednoznacznie wynika, że stan zdrowia odwołującej czyni ją częściowo, czasowo niezdolną do pracy. Warto również wskazać, że opinie są co do zasady ze sobą spójne i zawierają tożsame ustalenia. Biegły ortopeda traumatolog uznał, że istniejące obecnie dysfunkcje w zakresie układu ruchu są podstawą do uznania ubezpieczonej jako częściowo niezdolną do pracy od zakończenia poprzednich świadczeń do 30 kwietnia 2019 roku.

Analizując opinie biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowią one miarodajne i wiarygodne dowody w sprawie, gdyż wydane zostały przez specjalistów z zakresu schorzeń występujących u odwołującej, a ponadto poprzedzone zostały analizą dokumentacji lekarskiej odwołującej i jej badaniem. Wydając rozstrzygnięcie Sąd miał także na względzie orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2009 r. (II UK 106/09), w którym stwierdził, że ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, wymaga z reguły wiadomości specjalnych (opinii biegłego z zakresu medycyny). Przy ocenie niezdolności do pracy, w myśl art. 12 ustawy rentowej, o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku z art. 278 § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Okręgowy podzielił wnioski z opinii biegłych i uznał, że z uwagi na schorzenia kręgosłupa i objawy rwy kulszowej odwołująca jest częściowo i czasowo niezdolna do pracy. W związku z tym, w ocenie Sądu Okręgowego, odwołująca spełniła wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie prawa do świadczenia.

Odnosnie ustalenia terminu od jakiego Sąd Okręgowy przyznał odwołującej prawo do renty zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt 1 ustawy emerytalnej, w oparciu o który świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Sąd zważył, że odwołująca złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do z tytułu niezdolności do pracy w dniu 14 lipca 2017 roku. Wypłata poprzednio przyznanego świadczenia zakończyła się z dniem 31 sierpnia 2017

roku. Wobec tego, w ocenie Sądu, zasadne jest przyznanie odwołującej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 września 2017 roku do dnia 30 kwietnia 2019 roku.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 15 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714) biorąc pod uwagę nakład pracy pełnomocnika i charakter sprawy. Przyznana kwota została podwyższona o należną stawkę podatku VAT.

Zarządzenie: Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS.

MW